

13. søndag efter Trinitatis d. 6. september 2020

Salmer:

739: Rind nu op i Jesu navn

448: Fyldt af glæde

Vi står her og vifter med vores flag

192: Hil dig, frelser og forsoner

373: Herre, jeg vil gerne tjene

Prædiketekst: Matthæusevangeliet 20,20-28

Da kom Zebedæussønnernes mor hen til Jesus sammen med sine sønner, kastede sig ned for ham og ville bede ham om noget. Han spurgte hende: »Hvad vil du?« Hun sagde til ham: »Sig, at mine to sønner her må få sæde i dit rige, den ene ved din højre, den anden ved din venstre hånd.« Jesus svarede: »I ved ikke, hvad I beder om. Kan I drikke det bæger, jeg skal drikke?« »Ja, det kan vi,« svarede de. Han sagde til dem: »Mit bæger skal I vel drikke, men sædet ved min højre og ved min venstre hånd står det ikke til mig at give nogen; det gives til dem, som min fader har bestemt det for.« Da de ti andre hørte det, blev de vrede på de to brødre. Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: »I ved, at folkenes fyrster undertrykker dem, og at stormændene misbruger deres magt over dem. Sådan skal det ikke være blandt jer. Men den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træl, ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange.«

Forældre vil gerne det bedste for deres børn. Det ved alle i teorien, og når man selv bliver forældre, så mærker man det på eget sind og krop. Det er bare rart, når børnene har det godt og trives. Når de er glade og fulde af mod. Når de indgår godt i fællesskab med andre. Når de får gode venner. Når de kommer i sunde fællesskaber, hvor man har tillid til hinanden og behandler hinanden ordentligt. Ja, og ud over det håber mange forældre også, at deres børn vil leve livet i tillid til og i tro på Gud. At de i deres liv må erfare, at Gud er nær, vil dem det godt og har gode planer for dem.

Den mor, vi lige har hørt om, var ikke anderledes end så mange andre mødre. Hun ønskede også det bedste for sine børn, sine to sønner Jakob og Johannes. Hun ønskede, det skulle gå dem godt. Hun

ønskede, de skulle være i gode fællesskaber. Hun ønskede, de skulle være nær ved Jesus, ja, gerne helt tæt på ham. For hun havde selv fulgtes med Jesus i lang tid, havde lært ham at kende, ligesom hendes to drenge havde det, og nu ønskede hun, at de skulle være helt nær ved ham.

Og her er det, at vi et øjeblik må standse op og overveje, hvilken vej vi går, hvilket spor vi følger, i vores fortolkning af Zebedæussønnernes mor.

For der er to mulige veje. At hun var en mor, som skubber sine drenge frem til en lederposition på bekostning af andre. Eller at hun virkelig mest har et fromt ønske om, at de må være tæt på Jesus.

Lad os følge det første spor lidt. Hun kan godt virke lidt som en curling-mor. En mor, som fejrer vejen foran sine børn og fjerner alle forhindringer for dem, så de kan komme godt af sted. Eller en fodbold-mor, måske nærmere en fodbold-far, som igen og igen opfordrer sin søn eller datter til at gå op i fodbold. Når barnet så endelig bliver lidt grebet af det og begynder at spille i klub, så stiller den far sig ofte på sidelinjen og hepper og råber. Måske lidt for meget. I hvert fald har DBU, Dansk Boldspil Union følt, at det var nødvendigt at udgive en brochure om ”forældre på sidelinjen”. I den brochure opfordrer de forældrene til at slappe lidt af over for deres barns fodboldkarriere og lade være med at råbe ad barnet, træneren, modspillerne og dommeren.

Der er da heller ikke noget, som må være mere pinligt for barnet, end en fodbold-fanatisk far, som råber hele tiden fra sidelinjen.

Det er helt muligt at forstå Jakob og Johannes’ mor på den måde. At hun har ambitioner på sine sønners vegne, og med eller uden deres medvidende, skubber dem frem og ønsker det bedste for dem i Guds rige. At det så må være på bekostning af de andre disciple, det kan hun godt leve med. For man ønsker jo det bedste for sine børn, ikke sandt?

Vi kan også gå ad et andet spor og forstå hendes ønske på en anden måde. Hun ønsker, at hendes børn skal være tæt på Gud. Hun skubber dem lidt frem, ja, bærer dem næsten hen til Jesus, som nogle kvinder gjorde med de små børn et andet sted i Det Nye Testamente, og som vi hører om til hver dåb i kirken. I dåben bærer en mor, far eller en af fadderne et barn hen til døbefonten. Der bliver det døbt, får en plads i Guds rige, knyttes tæt til Jesus og får Guds ånd som gave. Der kan være mange årsager til at døbe sine børn, men vi gør det i hvert fald alle, fordi vi ønsker det bedste

for dem. Vi tror, at det er godt for dem at være en del af Guds rige, at have Gud som far, Jesus som bror og Helligånden som liv og lys i hjertet.

Set i det lys, i dåbens lys, så gør hun en god, ja, from handling på sine børns vegne. Hun ønsker det bedste for dem, at de må være helt tæt på Jesus, Guds søn.

Så vi kan altså stille morens handling i et kritisk lys og tænke, at hun skubber sine drenge frem på bekostning af andre. Eller vi kan have et positivt lys på hendes handling og anerkende, at hun bare forsøger at gøre en virkelig god ting for sine børn, nemlig få dem placeret tæt på Jesus.

Eller måske en blanding?

Svaret fra Jesus gør os ikke så meget klogere. Han siger, at de ikke ved, hvad de beder om. For at være tæt på ham, at have sædet ved hans højre og venstre side, indebærer rigtigt nok, at man er tæt på ham. Men det indebærer også, at man følger ham i alt, hvad der sker med ham. I tykt og tyndt. I ære og tilbedelse, men lige så meget i fornedrelse og lidelse. Kan I drikke det bæger, jeg skal drikke?

Ja ja, vi vil gerne skåle lidt med dig, Jesus. Eller ja ja, vi vil følge dig. Selvfølgelig.

Som så mange andre steder i de fire evangelier bliver det klart, at disciplene slet ikke har forstået et hak af, hvad der venter Jesus. Lige inden den her beretning har han ellers fortalt dem, at nu går de op til Jerusalem. Der skal han blive dødsdømt, hånet, pisket og korsfæstet, ja, dø. Og på den tredje dag skal han opstå.

Hvis Jakob og Johannes virkelig havde forstået dybderne i det, ja, hvis deres mor virkelig havde forstået dybderne i det, så ville hun ikke have bedt om de nære pladser til sine sønner. Så ville hun som en anden høne have trukket dem til sig og gemt dem under sine vinger. Passet på dem.

Beskyttet dem.

For hvilken mor ønsker modgang, lidelse og død for sine børn? Ingen. Ingen.

Jesus har dog indset, at ingen forstår, hvad det er han går imod, hvad det er for et bæger, han skal drikke. Et lidelsens bæger. Et dødens bæger. Et opstandelsens bæger.

Og da de andre disciple så begynder at brokke sig og blive vrede over de to anmassende og frembrusende Zebedæussønner, deres ivrige mor, og de i deres øjne lidt for ligefremme ønsker om ledelse, ære og magt, så må han endnu engang forsøge at forklare for dem, hvordan det hænger sammen i Guds rige.

Jesus går mod lidelse, død og fornedrelse, for i Guds rige går vejen til storhed gennem at være lille. I Guds rige går vejen til at blive den første blandt andre gennem at være en tjener for andre.

I verden er det anderledes. Han bliver man stor ved at løfte sig selv op. Ved at bruge de andre som trædesten, ved at bruge albuerne, kyniske tricks og tage chancerne, når de byder sig. Så bliver man stor. Så får man ære. Så får man magt. Det ser vi tydeligst, når der er beskidte valgkampe. Det ser vi klart, når en ansat i et firma lidt for tydeligt har ambitioner om at komme til tops og bruger alle midler til det.

Det ser vi knap så klart, når det sker i vores egne liv.

Når vi bruger andres svagheder og fejltagelser til at føle os bedre end dem.

Når vi bruger andres manglende sans for lækkert tøj og mode til at føle os mere velklædte end dem.

Når vi bruger andres manglende økonomiske råderum til at føle os helt godt kørende i nye biler.

Når vi bruger andres manglende veltalenhed til at føle os som de rene ordjonglører, som virkelig har ordet i sin magt og fører os frem som festtalere, digtere eller præster.

Når vi bruger andres manglende evner i mark eller have til at føle os som dygtige landmænd eller gartnere.

Når vi bruger andres manglende gudstjenestedeltagelse til at føle os som bedre kristne end dem.

Når vi bruger andres manglende ordenssans og roderi til at føle os som ordentlige og velstrukturerede mennesker.

Når vi bruger andres manglende hukommelse og evne til at huske ansigter til at føle os som opmærksomme og socialt intelligente væsener.

Når vi....

Fortsæt selv. Eksemplerne er så mange. I dit liv og i mit liv. Vi gør det hele tiden. Vi bruger andre til at løfte os op. Og ser vi det? Ofte ikke. Tit skal der en venlig finger, et kærligt og formanende ord eller et skarpt lys til, før vi opdager det. Jesus, hans liv og hele hans tanker om Guds rige er netop sådan et skarpt lys på vores liv.

Jeg er ikke kommet for at lade mig tjene, men for selv at tjene og give mit liv som løsesum for mange, siger Jesus.

Jeg er kommet for at give mit liv som løsesum for dig, siger Jesus.

Du behøver ikke bruge de andre til at løfte dig op. Du behøver ikke bruge de andre til at føle dig som noget særligt. Du behøver ikke bruge og misbruge de andre for at føle, du har værdi.

Jeg har sat dig fri, siger Jesus. Du er fri.

Fri. Fri. Fri.

Fri til at tro på Gud. Fri til at have tillid til din far i himlen. For jeg, Guds søn, har betalt gælden for din fortid, din nutid og din fremtid. Jeg har betalt for alle dine hemmelige ambitioner. Jeg har betalt for alle dine beskidte tricks. Jeg har betalt for alt det, som du ikke deler med nogen.

Du er fri til at tjene andre uden at tænke på at få noget igen, siger Jesus. Fri til at se andre og hjælpe uden at tænke på, om de mon nu også husker at gøre noget igen. Fri til at give dig selv og din tid til gavn for andre uden at føre timeregnskab.

Du er fri. Virkelig fri. Og Jesus ønsker du følger ham i tro og tillid og i tjeneste for andre.

Som vi skal synge det til sidst i gudstjenesten:

Led mig, Frelser, ved din nåde,
også når jeg selv vil råde
og vil gå min egen vej;
sæt mig, hvor jeg bedst kan gavne,
o, men lad mig aldrig savne
vished, at jeg tjener dig!